

L'esperança cristiana, font d'alegria

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una de les característiques del nostre món és la tristesa. Aparentment, enmig de l'abundància de béns i de mitjans d'informació i d'entreteniment, hi ha un gaudi efímer que no arriba al més íntim del cor. La buidor, el sense-sentit, la infelicitat, la tristesa van fent niu en el cor dels qui posen la seva raó de viure en el tenir insaciable. El nostre món viu en la tristesa que mata el cor dels qui es deixen portar pels seus criteris i modes, pels seus valors i les seves ideologies. La lluita pel poder, la divisió entre nosaltres, no té cap altra arrel que la insatisfacció en el cor.

L'anàlisi des de la fe cristiana és clara: la tristesa ve de la manca d'esperança. Què esperem realment? Què és el que el nostre cor desitja de veritat? Si som sincers i escoltem el batec del nostre cor i el dels nostres germans, hem de dir que el nostre món no espera res. Sí que hi ha aspiracions socials o polítiques; però en el fons és per no perdre el que pensem de tenir. Esperar de veritat significa tenir una certesa clara: hi ha un amor que mai no falla, que mai no m'abandona, que és més fort que la mort. L'esperança significa creure en l'amor.

«L'esperança és la virtut teològica per la qual desitgem el Regne del cel i la vida eterna com la nostra felicitat, bo i posant la confiança en les promeses de Crist i recolzant, no pas en les nostres forces, sinó en l'auxili de la gràcia de l'Esperit Sant» (CEC, 1817). L'esperança és un aspecte de la fe i està indissolublement unida a l'amor. Charles Péguy, amb les seves genials intuïcions teològiques, veia l'esperança com una nena petita que va al col·legi entre les seves dues germanes majors, la fe i la caritat, agafant-les de les mans. Els qui els veuen pensaran que són les germanes grans les que porten la petita, però, de fet, és a l'inrevés, és la petita, l'esperança, la que porta les grans, la fe i la caritat.

"Esperança" de Jacques Du Broeucq (Mons, Bèlgica)

En les adversitats de la vida, en les lluites per una més gran fidelitat, en els moments de prova, l'esperança és la que ens fa albirar amb certesa el que no sembla evident als ulls humans: l'amor de Déu és sempre al nostre costat i la meta del nostre camí és el gaudi per sempre de l'amor, tastat ja en el cor, com a primícia, per l'esperança. L'esperança és la font de la joia, perquè ens fa mirar sempre al futur; un futur sempre obert. L'esperança posa a la nostra mà el que el nostre cor desitja: l'amor, la pau, la joia.

